

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของลักษณะส่วนบุคคล การเผชิญปัญหาและระดับความหวังในการทำงานของพนักงานธุรกิจนำเข้า และส่งออกแห่งหนึ่ง โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงพรรณนา (Description Method) และการทดสอบสมมติฐานด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows ใช้วิธีการรวบรวมข้อมูลทางเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการดำเนินการวิจัย โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการ ดังต่อไปนี้

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่

1. ลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อายุงาน และตำแหน่งงาน
2. กลวิธีการเผชิญปัญหา (Problem Coping Strategy) ประกอบด้วย
 - 1) การเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา (Problem Focused Coping)
 - 2) การเผชิญปัญหาแบบมุ่งแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม (Social Support Seeking)
 - 3) การเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยง (Avoidance)

ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่

ความหวังในการทำงาน (Hope in Workplace) ประกอบด้วย

- 1) ความหวังในการทำงานด้านความสามารถในการคิดหาแนวทางเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย
- 2) ความหวังในการทำงานด้านแรงจูงใจ
- 3) ความหวังในการทำงานด้านอารมณ์

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ พนักงานระดับปฏิบัติการที่เป็นพนักงานประจำ ปี 2551 จำนวนทั้งสิ้น 218 คน ในธุรกิจนำเข้าและส่งออกแห่งหนึ่ง ซึ่งประกอบธุรกิจการซื้อ-ขายไปที่มีสินค้าและบริการหลากหลายรูปแบบ ยกตัวอย่างเช่น ส่งออกสินค้าทางการเกษตรของไทย ข้าวเคมีภัณฑ์ภายในประเทศ ผลิตภัณฑ์ผลทางอุตสาหกรรม (Industrial Products) นำเข้าวัตถุดิบเช่นพลังงาน และเสนอบริการที่หลากหลาย เช่น บริการจัดส่งสินค้า (Logistic)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ประมาณกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดด้วยความเชื่อมั่นเท่ากับ 95% หรือยอมให้มีความคลาดเคลื่อนเท่ากับ .05 โดยใช้สูตรการหาขนาดกลุ่มตัวอย่างประชากรของยามานะ (Yamane, 1973, p. 725) โดยที่

$$n = \frac{N}{1+N(e)^2}$$

เมื่อ e = ความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่าง .05
 N = จำนวนประชากร
 n = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

เมื่อแทนค่าในสูตร จำนวนกลุ่มตัวอย่างจากการคำนวณได้เท่ากับ 141 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ส่วน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามลักษณะส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 แบบวัดการเผชิญปัญหา

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามระดับความหวังในการทำงาน

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามลักษณะส่วนบุคคล

ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อายุการทำงาน และตำแหน่งงาน

ส่วนที่ 2 แบบวัดการเผชิญปัญหา

แบบวัดการเผชิญปัญหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาร่วมกันระหว่างวราภรณ์ รัตนาวชิษฐีกุล รัชนีย์ แก้วคำศรี เปรมพร มั่นเสมอ และกรกวรรณ สุพรรณวรรษา (2545) ที่พัฒนาจากแบบประเมินของสุภาพรณ โคตรจรัส และชุมพร ยงกิตติกุล (2544) ซึ่งมีพื้นฐานมาจากแนวคิดทฤษฎีความเครียด และวิธีการเผชิญความเครียดของลาซารัส (Lazarus, 1966; Lazarus & Folkman, 1984, 1988) และใช้กลวิธีการเผชิญปัญหาที่พัฒนาขึ้นโดย คาร์เวอร์ ไชยเออร์ และไวน์ทรอบ (Carver, Scheier & Weintraub, 1989) รวมกับงานของฟรายเดนเบิร์ก (Frydenberg, 1997; Frydenberg & Lewis, 1993) และใช้วิธีการวิเคราะห์โครงสร้างทางจิตมิติของแบบวัดการเผชิญปัญหาโดย คูกและเฮปปเนอร์ (Cook & Heppner, 1997) เป็นกรอบอ้างอิง ซึ่งมีข้อคำถามจำนวน 55 ข้อ

เป็นแบบวัดที่รายงานตนเองถึงกลวิธีที่ตนใช้เมื่อประสบปัญหา มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่าแบบ Likert scale 5 ระดับ ตั้งแต่ทำบ่อยมาก (5) ถึงไม่เคยทำเลย (1) ประกอบด้วยข้อคำถาม 55 ข้อ (ภาคผนวก ข) ประเมินรูปแบบการเผชิญปัญหา 3 แบบ ประกอบด้วยมาตรย่อย (Subscale) 17 ด้าน มีโครงสร้างดังนี้

แบบวัดการเผชิญปัญหาประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 3 องค์ประกอบ และประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยของการเผชิญปัญหา 17 ด้าน ดังนี้

1. การเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา (Problem Focused Coping) เป็นองค์ประกอบที่แสดงถึงความพยายามในการจัดการกับปัญหาโดยตรง ประกอบด้วยวิธีการเผชิญปัญหา 8 ด้านย่อย มีจำนวน 27 ข้อ ดังนี้

1.1 การลงมือดำเนินการแก้ปัญหา (Active Coping) และการวางแผน (Planning) ประกอบด้วยข้อคำถามที่แสดงถึงกระบวนการในการลงมือแก้ปัญหาโดยตรง การใช้ความพยายามมากขึ้นในการแก้ปัญหา การดำเนินการแก้ตามขั้นตอน การคิดวิธีการเผชิญปัญหา

ขั้นตอนในการดำเนินการ และการวางแผนสู่การปฏิบัติ มีจำนวน 5 ข้อ คือข้อคำถามที่ 1, 12, 29, 38 และ 45

1.2 การทำงานหนัก และความสำเร็จในงาน (Work hard and Achieve) ประกอบด้วยข้อคำถามที่แสดงถึงความมุ่งมั่นสู่เป้าหมาย ความขยันหมั่นเพียร การทำงานหนัก และทำให้สำเร็จ มีจำนวน 3 ข้อ คือข้อคำถามที่ 2, 13 และ 55

1.3 การระงับกิจกรรมอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง (Suppression of Competing Activities) ประกอบด้วยข้อคำถามที่แสดงถึงการระงับสิ่งที่จะเข้ามารบกวนความใส่ใจในการเผชิญปัญหาอย่างเต็มที่ มีจำนวน 3 ข้อ คือข้อคำถามที่ 22, 30 และ 39

1.4 การชะลอการเผชิญปัญหา (Restraint Coping) ประกอบด้วยข้อคำถามที่แสดงถึงการรอโอกาสที่เหมาะสมจึงลงมือ และต้องแน่ใจว่าจะไม่ทำให้เหตุการณ์เลวร้ายยิ่งขึ้น ถ่วงมือทำเสียก่อน มีจำนวน 3 ข้อ คือข้อคำถามที่ 14, 31 และ 46

1.5 การตีความหมายใหม่ในทางบวก (Positive Reinterpretation) ประกอบด้วยข้อคำถามที่แสดงถึงการจัดการกับความกดดันทางอารมณ์มากกว่าการเผชิญกับสถานการณ์ที่ทำให้เกิดปัญหา โดยการมองสถานการณ์นั้นในทางที่ดี มองหาแง่มุมใหม่ในทางบวก วิธีการนี้ไม่เพียงแต่ลดความทุกข์แต่ยังนำบุคคลให้มุ่งสู่การแก้ปัญหาโดยตรง และเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ได้รับนั้น มีจำนวน 3 ข้อ คือข้อคำถามที่ 3, 23 และ 40

1.6 การยอมรับ (Acceptance) ประกอบด้วยข้อคำถามที่แสดงถึงการยอมรับความเป็นจริงตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น มีจำนวน 3 ข้อ คือข้อคำถามที่ 4, 32 และ 51

1.7 การหาทางผ่อนคลาย (Relaxation) ประกอบด้วยข้อคำถามที่แสดงถึงการทำกิจกรรมที่ชอบ ทำงานอดิเรกที่รัก การดูแลสุขภาพร่างกาย หาความเพลิดเพลิน เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ มีจำนวน 4 ข้อ คือข้อคำถามที่ 15, 24, 41 และ 47

1.8 การแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม (Seek to Belong) ประกอบด้วยข้อคำถามที่แสดงถึงความใส่ใจ และเห็นความสำคัญในสัมพันธภาพกับผู้อื่น มีจำนวน 3 ข้อ คือข้อคำถามที่ 5, 33 และ 52

2. การเผชิญปัญหาแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม (Social Support Seeking) เป็นองค์ประกอบในการเผชิญปัญหาด้านที่แสดงถึงความพยายามในการจัดการกับปัญหา โดยอาศัยแหล่งทรัพยากรต่างๆ ประกอบด้วยวิธีในการเผชิญปัญหา 2 ด้านย่อย มีจำนวน 8 ข้อ ดังนี้

2.1 การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อแก้ปัญหา (Seeking Instrumental Social Support; SISS) ประกอบด้วยข้อคำถามที่แสดงถึงการขอคำปรึกษา ขอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับสถานการณ์เพิ่มเติม หรือสอบถามแนวทางการเผชิญปัญหาจากผู้ที่เคยประสบปัญหามาก่อน หรือขอคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญ มีจำนวน 5 ข้อ คือข้อคำถามที่ 6, 16, 21, 25 และ 42

2.2 การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อกำลังใจ (Seeking Emotional Social Support; SESS) ประกอบด้วยข้อคำถามที่แสดงความพยายามผ่อนคลาย ความเครียด โดยการพูดระบายความรู้สึก เพื่อขอกำลังใจ ความเห็นใจ คำปลอบโยนและความเข้าใจจากบุคคลอื่น รวมทั้งการพึ่งพิงศาสนา มีจำนวน 3 ข้อ คือข้อคำถามที่ 7, 17 และ 34

3. การเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยง (Avoidance) เป็นองค์ประกอบในการเผชิญปัญหาด้านที่แสดงถึงการไม่สามารถเผชิญปัญหาได้ เป็นการหลีกเลี่ยงปัญหา ประกอบด้วยวิธีการในการเผชิญปัญหา 7 ด้านย่อย มีจำนวน 20 ข้อ ดังนี้

3.1 การปฏิเสธ (Denial) ประกอบด้วยข้อคำถามที่แสดงถึงการปฏิเสธต่อสถานการณ์ที่ทำให้เกิดความเครียด ปฏิเสธความเป็นจริงที่เกิดขึ้น และไม่สนใจต่อเหตุการณ์นั้น มีจำนวน 2 ข้อ คือข้อคำถามที่ 8 และ 48

3.2 การไม่แสดงออกทางพฤติกรรม (Behavioral Disengagement) ประกอบด้วยข้อคำถามที่แสดงถึงการลดความพยายามในการเผชิญปัญหา รวมถึงการละทิ้งความพยายามที่จะดำเนินไปสู่เป้าหมาย เป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงการช่วยตนเองไม่ได้ มีจำนวน 3 ข้อ คือข้อคำถามที่ 18, 43 และ 54

3.3 การไม่เกี่ยวข้องทางความคิด (Mental Disengagement) ประกอบด้วยข้อคำถามที่แสดงถึงการลดความกดดันทางอารมณ์โดยการไม่คิดถึงวิธีการที่จะเผชิญปัญหา หรือเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความเครียด โดยหันไปทำกิจกรรมอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง และไม่นำไปสู่การแก้ปัญหา หรือคิดว่าเหตุการณ์จะคลี่คลายได้เอง มีจำนวน 3 ข้อ คือข้อคำถามที่ 9, 26 และ 35

3.4 การเก็บความรู้สึกไว้คนเดียว (Keep to Self) ประกอบด้วยข้อคำถามที่แสดงถึงการไม่เปิดเผยความคิดความรู้สึกต่างๆ ของตนให้ผู้อื่นรู้ รวมถึงการหลีกเลี่ยงการพบปะผู้อื่น มีจำนวน 3 ข้อ คือข้อคำถามที่ 10, 19 และ 49

3.5 การตำหนิตนเอง (Self Blame) ประกอบด้วยข้อคำถามที่แสดงถึงความคิดที่เป็นการลงโทษตนเอง ตำหนิตนเอง มีจำนวน 3 ข้อ คือข้อคำถามที่ 27, 36 และ 44

3.6 การเป็นกังวล (Worry) ประกอบด้วยข้อคำถามที่แสดงถึงความกังวลในเหตุการณ์ต่างๆ กังวลถึงอนาคต มีจำนวน 3 ข้อ คือข้อคำถามที่ 11, 37 และ 50

3.7 การระบายออกทางอารมณ์ (Focus on Venting of Emotion) ประกอบด้วยข้อคำถามที่แสดงถึงการใส่ใจต่ออารมณ์ความรู้สึกที่มี และระบายความรู้สึกต่อสิ่งต่างๆ อาจหมกมุ่นกับอารมณ์มากขึ้น หรือไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ใดๆ และอาจก่อให้เกิดปัญหาอุปสรรคมากขึ้น มีจำนวน 3 ข้อ คือข้อคำถามที่ 20, 28 และ 53

ส่วนที่ 3 แบบสอวัดระดับความหวังในการทำงาน

ผู้วิจัยได้พัฒนาปรับปรุงจากแบบสอบถามที่พัฒนาขึ้นเป็นครั้งแรกโดยสุทธิศักดิ์ คณาปราชญ์ (2550) ที่อาศัยแนวทางของแบบสอบถาม “The Goals Scale” ของสไนเดอร์และคณะ (Snyder et al., 1991), “Goals Scale for the Present” ของสไนเดอร์และคณะ (Snyder et al., 1996) และจาก “Domain Specific Hope Scale” ของซิมป์สัน (Simpson, 1999, quoted in Snyder, 2000)

แบบสอวัดระดับความหวังในการทำงานนี้ครอบคลุมการทำงาน 5 ด้าน คือ ด้านความพึงพอใจของลูกจ้าง ด้านการบรรลุเป้าหมายของหน่วยงาน ด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนร่วมงาน ด้านความพึงพอใจในการทำงานจากหัวหน้าและด้านความน่าสนใจของงาน โดยกำหนดข้อคำถามให้ครอบคลุมทั้งสถานการณ์การทำงานตามปกติและเมื่อต้องพบกับปัญหาอุปสรรค ได้กำหนดลักษณะของปัญหาอุปสรรค ดังนี้ ลูกจ้างที่รู้สึก หน่วยงานถูกตัดงบประมาณ เพื่อนร่วมงานที่เห็นแก่ตัว หัวหน้างานที่น่าเบื่อหน่ายและงานที่จำเจ ตามลำดับ

แบบสอวัดนี้ถูกกำหนดให้ประกอบด้วยมิติการวัดที่ครอบคลุมความหมายของความหวังโดยวัดทั้งด้านของความสามารถในการคิดหาแนวทางเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย (Pathways Thought) แรงจูงใจที่จะใช้ตามแนวทางนั้น (Agency Thought) และอารมณ์ด้านบวกเมื่อเชื่อว่าสำเร็จตามเป้าหมาย กับอารมณ์ทางลบเมื่อเชื่อว่าเป้าหมายนั้นไม่สำเร็จ เป็นแบบวัดที่รายงานตนเองถึงความหวังในการทำงานเชิงสถานการณ์ มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่าแบบ Likert scale มี 5 ระดับ ตั้งแต่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5) ไปจนถึงไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) แบบสอบถามในแต่ละด้านจึงมีข้อคำถามรวมทั้งหมดจำนวน 30 ข้อ แยกเป็นแต่ละด้าน ด้านละ 6 ข้อ มีรายละเอียดดังนี้

1. เมื่อจำแนกตามหัวข้อการทำงาน

- ข้อคำถามด้านความพึงพอใจของลูกค้า คือข้อคำถามที่ 1, 6, 11, 16, 21 และ 26
- ข้อคำถามด้านการบรรลุเป้าหมายของหน่วยงาน คือข้อคำถามที่ 2, 7, 12, 17, 22 และ 27
- ข้อคำถามด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนร่วมงาน คือข้อคำถามที่ 3, 8, 13, 18, 23 และ 28
- ข้อคำถามด้านความพึงพอใจในการทำงานจากหัวหน้า คือข้อคำถามที่ 4, 9, 14, 19, 24 และ 29
- ข้อคำถามด้านความน่าสนใจของงาน คือข้อคำถามที่ 5, 10, 15, 20, 25 และ 30

2. เมื่อจำแนกตามลักษณะของสถานการณ์ว่ามีอุปสรรคหรือไม่

- ข้อคำถามที่วัดในสถานการณ์การทำงานปกติ คือข้อคำถามที่ 1-5, 11-15 และ 21-25
- ข้อคำถามที่วัดในสถานการณ์การทำงานเมื่อเผชิญปัญหาและอุปสรรค คือข้อคำถามที่ 6-10, 16-20 และ 26-30

3. เมื่อจำแนกตามมิติการวัด

- ข้อคำถามที่วัดความสามารถในการคิดหาแนวทางเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย คือข้อคำถามที่ 11-20
- ข้อคำถามที่วัดแรงจูงใจที่จะใช้แนวทางนั้น คือข้อคำถามที่ 1-10
- ข้อคำถามที่วัดอารมณ์ด้านบวกหรือด้านลบ คือข้อคำถามที่ 21-30

วิธีการตอบแบบวัด และเกณฑ์การให้คะแนน

ส่วนที่ 2 แบบวัดการเผชิญปัญหา

แบบวัดการเผชิญปัญหา มีข้อคำถาม 55 ข้อ แต่ละข้อเป็นมาตราส่วนประมาณค่าแบบ Likert scale มี 5 ระดับ โดยให้ผู้ตอบพิจารณาว่าเมื่อตนพบสถานการณ์ที่ยุ่งยาก เป็นปัญหา

หรือเมื่อรู้สึกแย่ โดยทั่วไปจะใช้วิธีใดบ้างในการจัดการกับความรู้สึกนั้น ซึ่งมีลักษณะและเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1 = ไม่เคยทำเลย	หมายถึง โดยทั่วไปจะไม่ทำเช่นนั้นเลย	1 คะแนน
2 = ไม่ค่อยได้ทำ	หมายถึง โดยทั่วไปจะทำเช่นนั้นบ้างเล็กน้อย	2 คะแนน
3 = ทำและไม่ทำพอๆกัน	หมายถึง โดยทั่วไปจะทำเช่นนั้นในปริมาณปานกลาง	3 คะแนน
4 = ทำค่อนข้างบ่อย	หมายถึง โดยทั่วไปจะทำเช่นนั้นเป็นส่วนใหญ่	4 คะแนน
5 = ทำบ่อยมาก	หมายถึง โดยทั่วไปจะทำเช่นนั้นเป็นประจำ	5 คะแนน

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามวัดระดับความหวังในการทำงาน

แบบวัดระดับความหวังในการทำงาน มีข้อคำถาม 30 ข้อ แต่ละข้อเป็นมาตราส่วนประมาณค่าแบบ Likert scale มี 5 ระดับ โดยให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความหวังในการทำงานโดยพิจารณาจากสถานการณ์จริงของผู้ตอบในปัจจุบัน ซึ่งมีลักษณะและเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง ในปัจจุบันไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้นอย่างยิ่ง	1 คะแนน
2 = ไม่เห็นด้วย	หมายถึง ในปัจจุบันไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น	2 คะแนน
3 = ตัดสินใจไม่ได้	หมายถึง ในปัจจุบันยังตัดสินใจไม่ได้	3 คะแนน
4 = เห็นด้วย	หมายถึง ในปัจจุบันเห็นด้วยกับข้อความนั้น	4 คะแนน
5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง ในปัจจุบันเห็นด้วยกับข้อความนั้นอย่างยิ่ง	5 คะแนน

มีข้อคำถามเชิงลบ 7 ข้อ คือ ข้อที่ 4, 5, 6, 8, 13, 15 และ 19 ซึ่งมีลักษณะและเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง ในปัจจุบันไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้นอย่างยิ่ง	5 คะแนน
2 = ไม่เห็นด้วย	หมายถึง ในปัจจุบันไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น	4 คะแนน
3 = ตัดสินใจไม่ได้	หมายถึง ในปัจจุบันยังตัดสินใจไม่ได้	3 คะแนน
4 = เห็นด้วย	หมายถึง ในปัจจุบันเห็นด้วยกับข้อความนั้น	2 คะแนน
5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง ในปัจจุบันเห็นด้วยกับข้อความนั้นอย่างยิ่ง	1 คะแนน

การแปลผล

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การแบ่งเป็นช่วงระดับคะแนนด้วยวิธีหาความกว้างของอันตรภาคชั้น ตามสูตรการหาความกว้างของอันตรภาคชั้น (กานดา พุนลาภทวี, 2530, น. 64) แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ สูง ปานกลาง ต่ำ

$$\text{อันตรภาคชั้น} = \frac{\text{พิสัย}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด}-\text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{5-1}{3} = 1.33$$

จากหลักเกณฑ์การพิจารณาดังกล่าว สามารถแบ่งระดับตามค่าคะแนนเฉลี่ยการเผชิญปัญหาและระดับความหวังในการทำงานได้ดังนี้

ช่วงคะแนน	ความหมาย : ระดับการใช้กลวิธีการเผชิญปัญหานั้น และระดับความหวังในการทำงานเชิงสถานการณ์
1.00 - 2.33	ต่ำ
2.34 - 3.66	ปานกลาง
3.67 - 5.00	สูง

ดังนั้น ในการวัดระดับการใช้กลวิธีการเผชิญปัญหาและระดับความหวังในการทำงานเชิงสถานการณ์ของประชากรว่าอยู่ในระดับใดนั้น พิจารณาจากค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ว่าตกอยู่ในช่วงคะแนนระดับใด

แนวทางในการสร้างและพัฒนาแบบสอบถามให้มีคุณภาพ

1. หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

ผู้วิจัยนำข้อคำถามที่ปรับแก้ไขข้อความในบางข้อคำถามให้มีความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง คือ พนักงานระดับปฏิบัติการที่เป็นพนักงานประจำปี 2551 ในธุรกิจพาณิชย์แห่งหนึ่งซึ่งประกอบธุรกิจการซื้อขายสินค้าและบริการ ทั้ง 2 ส่วน ให้ผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทั้งหมด

15 คน ประเมินเพื่อหาค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้สูตรของลอว์รี (Lawshe, 1975, pp. 563-575) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ถ้าพบว่าค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหาต่ำกว่า 0.49 จะตัดข้อคำถามนั้นทิ้งไป พบว่ามีข้อคำถามที่ต้องตัดทิ้ง 1 ข้อ คือข้อที่ 55

2. การวิเคราะห์รายข้อ (Item Analysis)

จากนั้นนำข้อคำถามที่เหลือจากข้อ 1.1 ไปทดสอบก่อนใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 90 คน แล้วนำผลที่ได้มาปรับปรุงวิเคราะห์เป็นรายข้อ (Item analysis) เพื่อหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination Power) ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) (รัตนศิริพานิช, 2533, น. 158-159) เริ่มจากการนำคะแนนของแต่ละคน มาเรียงลำดับคะแนนจากคนที่ได้คะแนนสูงสุดไปจนถึงต่ำสุด แบ่งออกเป็นกลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุด ร้อยละ 25 (กลุ่มสูง) และกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำสุด ร้อยละ 25 (กลุ่มต่ำ) ทดสอบด้วยค่าที (t-test) ระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ เลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป จึงจะจัดว่าข้อนั้นมีอำนาจจำแนกสูง ส่วนข้อคำถามที่มีค่า t ต่ำกว่า 1.75 จะถูกตัดออก พบว่าทุกข้อคำถามมีค่า t สูงกว่า 1.75 จากขั้นตอนที่ 1 และ 2 คงเหลือข้อคำถามทั้งสิ้น 84 ข้อ

3. การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability)

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ในแต่ละด้าน ด้วยการวัดค่าความคงที่ภายใน (Internal Consistency) โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient Alpha) (รัตนศิริพานิช, 2533, น. 182-185) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 โดยที่ค่าความเชื่อมั่นที่ได้จะต้องมีค่ามากกว่า .60 ซึ่งเป็นเกณฑ์ที่ยอมรับว่ามีความน่าเชื่อถือ (ประคอง กรรณสูตร, 2538) ผู้วิจัยได้รวบรวมค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบสอบถามที่นำมาใช้ จากแบบวัดการเผชิญปัญหาของ วราภรณ์ รัตนวิศิษฐกุล (2545) เปรียบเทียบกับค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α) ของผู้วิจัย สรุปได้ดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1
แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดการเผชิญปัญหา

การเผชิญปัญหา	จำนวนข้อคำถาม	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α)	
		วราภรณ์ (2545)	ดวงพร (2551)
1. แบบมุ่งจัดการกับปัญหา	26 (วราภรณ์ 27)	0.85	0.90
2. แบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม	8	0.84	0.82
3. แบบหลีกเลี่ยง	20	0.75	0.88
รวมการเผชิญปัญหา	54 (วราภรณ์ 55)	0.82	0.89

ผู้วิจัยได้รวบรวมค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบสอบถามที่นำมาใช้ จากแบบสอบถามของสุทธิศักดิ์ คณาปราชญ์ (2550) เปรียบเทียบกับค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α) ของผู้วิจัย สรุปได้ดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2
แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดระดับความหวังในการทำงาน

ระดับความหวังในการทำงาน	จำนวนข้อคำถาม	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α)	
		สุทธิศักดิ์ (2550)	ดวงพร (2551)
1. ด้านความสามารถในการคิดหาแนวทางเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย	10	-	0.82
2. ด้านแรงจูงใจ	10	-	0.76
3. ด้านอารมณ์	10	-	0.87
รวมระดับความหวังในการทำงาน	30	0.86	0.92

หมายเหตุ สุทธิศักดิ์ คณาปราชญ์ ไม่ได้วัดระดับความหวังในการทำงานรายด้าน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถามด้วยวิธีสุ่ม ไปยังกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ เพื่อป้องกันการได้รับแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์กลับคืนมา จึงส่งแบบสอบถามเพื่อไปเป็นจำนวน 160 ชุด และทำการเก็บรวบรวมกลับคืนมา เลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์ไว้ใช้ จากนั้นนำแบบสอบถามมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด แล้วนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูลและการใช้สถิติในการวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้ระดับความเชื่อมั่นที่ 95% ($\alpha = .05$) เป็นเกณฑ์ในการยอมรับหรือปฏิเสธสมมติฐานในการวิจัย โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคล สถิติที่ใช้คือการหาค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)
2. การวิเคราะห์เพื่ออธิบายลักษณะข้อมูลของกลวิธีการเผชิญปัญหา และระดับความหวังในการทำงาน สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
3. การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างลักษณะส่วนบุคคลกับกลวิธีการเผชิญปัญหา และระดับความหวังในการทำงาน โดยการทดสอบด้วยค่าที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) และการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญที่น้อยที่สุด (Least-Significant Difference, LSD)
4. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเผชิญปัญหากับระดับความหวังในการทำงาน โดยการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation)
5. การวิเคราะห์สมการทำนายระดับความหวังในการทำงานจากรูปแบบกลวิธีการเผชิญปัญหา โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุแบบมีขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตารางที่ 3.3
แสดงค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้
สมมติฐานที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคลต่างกันมีกลวิธีการเผชิญปัญหาแตกต่างกัน สมมติฐานที่ 1.1 เพศต่างกันมีกลวิธีการเผชิญปัญหาต่างกัน <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0 : เพศต่างกันมีกลวิธีการเผชิญปัญหาไม่ต่างกัน H_1 : เพศต่างกันมีกลวิธีการเผชิญปัญหาต่างกัน	t-test independent
สมมติฐานที่ 1.2 อายุต่างกันมีกลวิธีการเผชิญปัญหาต่างกัน <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0 : อายุต่างกันมีกลวิธีการเผชิญปัญหาไม่ต่างกัน H_1 : อายุต่างกันอย่างน้อยสองช่วงอายุมีกลวิธีการเผชิญปัญหาต่างกัน	One-Way ANOVA
สมมติฐานที่ 1.3 ระดับการศึกษาต่างกันมีกลวิธีการเผชิญปัญหาต่างกัน <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0 : ระดับการศึกษาต่างกันมีกลวิธีการเผชิญปัญหาไม่ต่างกัน H_1 : ระดับการศึกษาต่างกันอย่างน้อยสองระดับการศึกษามีกลวิธีการเผชิญปัญหาต่างกัน	One-Way ANOVA
สมมติฐานที่ 1.4 สถานภาพสมรสต่างกันมีกลวิธีการเผชิญปัญหาต่างกัน <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0 : สถานภาพสมรสต่างกันมีกลวิธีการเผชิญปัญหาไม่ต่างกัน H_1 : สถานภาพสมรสต่างกันอย่างน้อยสองสถานภาพสมรสมีกลวิธีการเผชิญปัญหาต่างกัน	One-Way ANOVA
สมมติฐานที่ 1.5 อายุการทำงานต่างกันมีกลวิธีการเผชิญปัญหาต่างกัน <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0 : อายุการทำงานต่างกันมีกลวิธีการเผชิญปัญหาไม่ต่างกัน H_1 : อายุการทำงานต่างกันอย่างน้อยสองช่วงอายุการทำงานมีกลวิธีการเผชิญปัญหาต่างกัน	One-Way ANOVA

ตารางที่ 3.3 (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้
สมมติฐานที่ 1.6 ตำแหน่งงานต่างกันมีกลวิธีการเผชิญปัญหาต่างกัน <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0: ตำแหน่งงานต่างกันมีกลวิธีการเผชิญปัญหาไม่ต่างกัน H_1: ตำแหน่งงานต่างกันอย่างน้อยสองตำแหน่งงานมีกลวิธีการเผชิญปัญหาต่างกัน	One-Way ANOVA
สมมติฐานที่ 2 ลักษณะส่วนบุคคลต่างกันมีระดับความหวังในการทำงานไม่ต่างกัน สมมติฐานที่ 2.1 เพศต่างกันมีระดับความหวังในการทำงานไม่ต่างกัน <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0: เพศต่างกันมีระดับความหวังในการทำงานต่างกัน H_1: เพศต่างกันมีระดับความหวังในการทำงานไม่ต่างกัน	t-test independent
สมมติฐานที่ 2.2 อายุต่างกันมีระดับความหวังในการทำงานไม่ต่างกัน <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0: อายุต่างกันมีระดับความหวังในการทำงานต่างกัน H_1: อายุต่างกันอย่างน้อยสองช่วงอายุมีระดับความหวังในการทำงานไม่ต่างกัน	One-Way ANOVA
สมมติฐานที่ 2.3 ระดับการศึกษาต่างกันมีระดับความหวังในการทำงานไม่ต่างกัน <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0: ระดับการศึกษาต่างกันมีระดับความหวังในการทำงานต่างกัน H_1: ระดับการศึกษาต่างกันอย่างน้อยสองระดับมีระดับความหวังในการทำงานไม่ต่างกัน	One-Way ANOVA
สมมติฐานที่ 2.4 สถานภาพสมรสต่างกันมีระดับความหวังในการทำงานต่างกัน <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0: สถานภาพสมรสต่างกันมีระดับความหวังในการทำงานไม่ต่างกัน H_1: สถานภาพสมรสต่างกันอย่างน้อยสองสถานภาพมีระดับความหวังในการทำงานต่างกัน	One-Way ANOVA
สมมติฐานที่ 2.5 อายุการทำงานต่างกันมีระดับความหวังในการทำงานไม่ต่างกัน <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0: อายุการทำงานต่างกันมีระดับความหวังในการทำงานต่างกัน H_1: อายุการทำงานต่างกันอย่างน้อยสองช่วงอายุมีความหวังในการทำงานไม่ต่างกัน	One-Way ANOVA

ตารางที่ 3.3 (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้
สมมติฐานที่ 2.6 ตำแหน่งงานต่างกันมีระดับความหวังในการทำงานไม่ต่างกัน <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0: ตำแหน่งงานต่างกันมีระดับความหวังในการทำงานต่างกัน H_1: ตำแหน่งงานต่างกันอย่างน้อยสองตำแหน่งงานมีระดับความหวังในการทำงานไม่ต่างกัน	One-Way ANOVA
สมมติฐานที่ 3 กลวิธีการเผชิญปัญหามีความสัมพันธ์กับระดับความหวังในการทำงาน สมมติฐานที่ 3.1 กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงาน <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0: กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงาน H_1: กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงาน	Pearson's Product Moment Correlation
สมมติฐานที่ 3.1.1 กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงานด้านความสามารถในการคิดหาแนวทางเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0: กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงานด้านความสามารถในการคิดหาแนวทางเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย H_1: กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงานด้านความสามารถในการคิดหาแนวทางเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย	Pearson's Product Moment Correlation
สมมติฐานที่ 3.1.2 กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงานด้านแรงจูงใจ <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0: กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงานด้านแรงจูงใจ H_1: กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงานด้านแรงจูงใจ	Pearson's Product Moment Correlation

ตารางที่ 3.3 (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้
สมมติฐานที่ 3.1.3 กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงานด้านอารมณ์ <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0 : กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงานด้านอารมณ์ H_1 : กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงานด้านอารมณ์	Pearson's Product Moment Correlation
สมมติฐานที่ 3.2 การเผชิญปัญหาแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงาน <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0 : กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงาน H_1 : กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงาน	Pearson's Product Moment Correlation
สมมติฐานที่ 3.2.1 กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงานด้านความสามารถในการคิดหาแนวทางเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0 : กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงานด้านความสามารถในการคิดหาแนวทางเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย H_1 : กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงานด้านความสามารถในการคิดหาแนวทางเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย	Pearson's Product Moment Correlation

ตารางที่ 3.3 (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้
สมมติฐานที่ 3.2.2 กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงานด้านแรงจูงใจ <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0 : กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงานด้านแรงจูงใจ H_1 : กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงานด้านแรงจูงใจ	Pearson's Product Moment Correlation
สมมติฐานที่ 3.2.3 กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงานด้านอารมณ์ <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0 : กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงานด้านอารมณ์ H_1 : กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความหวังในการทำงานด้านอารมณ์	Pearson's Product Moment Correlation
สมมติฐานที่ 3.3 การเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงนี้มีความสัมพันธ์ทางลบกับระดับความหวังในการทำงาน <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0 : กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงนี้ไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับระดับความหวังในการทำงาน H_1 : กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงนี้มีความสัมพันธ์ทางลบกับระดับความหวังในการทำงาน	Pearson's Product Moment Correlation
สมมติฐานที่ 3.3.1 การเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงนี้มีความสัมพันธ์ทางลบกับระดับความหวังในการทำงานด้านความสามารถในการคิดหาแนวทางเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0 : กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงนี้ไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับระดับความหวังในการทำงานด้านความสามารถในการคิดหาแนวทางเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย H_1 : กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงนี้มีความสัมพันธ์ทางลบกับระดับความหวังในการทำงานด้านความสามารถในการคิดหาแนวทางเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย	Pearson's Product Moment Correlation

ตารางที่ 3.3 (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้
สมมติฐานที่ 3.3.2 การเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงมีความสัมพันธ์ทางลบกับระดับความหวังในการทำงานด้านแรงจูงใจ <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0 : กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับระดับความหวังในการทำงานด้านแรงจูงใจ H_1 : กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงมีความสัมพันธ์ทางลบกับระดับความหวังในการทำงานด้านแรงจูงใจ	Pearson's Product Moment Correlation
สมมติฐานที่ 3.3.3 การเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงมีความสัมพันธ์ทางลบกับระดับความหวังในการทำงานด้านอารมณ์ <u>สมมติฐานทางสถิติ</u> H_0 : กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับระดับความหวังในการทำงานด้านอารมณ์ H_1 : กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงมีความสัมพันธ์ทางลบกับระดับความหวังในการทำงานด้านอารมณ์	Pearson's Product Moment Correlation

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์เพิ่มเติมโดยศึกษาสมการทำนายระดับความหวังในการทำงานจากรูปแบบกลวิธีการเผชิญปัญหา โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุแบบมีขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)